

[Lorentzen.]

finde tilslutning hos et flertal her i tinget.

Jeg må måske i denne forbindelse have lov til at berøre, at vi har foreslået den højtærede finansminister i en årrække at hense tte 25 mill. kr. årligt til en sikkerheds-konto for statens garantiforpligtelse med hensyn til den konjunktursikrede opsparing. Disse 25 mill. kr. skulle tages af statens årlige driftoverskud og overlades til overformynderiet eller nationalbanken til indkøb af kreditforeningsobligationer.

Jeg vil tro, det særlig skulle være landkreditforeningsobligationer, og jeg tror, det burde være de lavt forrentede, dem til 4½ og 5 pct., idet 6 pct.s landkreditforeningsobligationer foreløbig klarer sig meget vel; deres kurs er der derfor ingen anledning til at støtte. Jeg må imidlertid erkende, at denne tanke ikke har opnået nogen større sympati hos den højtærede finansminister, og der er ikke givet os noget tilsagn på dette punkt; vi håber dog på en velvillig overvejelse. Jeg kender godt de betragtninger, den højtærede finansminister gør gældende imod forslaget, og han kan med nogen ret henvise til, at det ikke er gået så forfærdelig strålende med salget af statsobligationer til finansiering af anlægsvirksomheden; det kan måske derfor være lidt vanskeligt for en finansminister at overvinde sig selv på dette punkt, idet han derved muligvis ville komme i et vist modsætningsforhold til det, han iøvrigt mener er rigtigt. Det er mig dog bekendt, at mange banker og sparekasser fortrinsvis anlægger deres fondsbeholdninger netop i kortfristede statsobligationer under hensyn til den rådende usikkerhed med hensyn til kursen o. s. v. Det var derfor måske alligevel en overvejelse værd, om man ikke skulle gå ind på de tanker, jeg her har gjort mig til talsmand for.

Vi gjorde under sagens første behandling gældende, at vi ikke kunne tiltræde lovforslagets finansieringsplan, selvom vi var tilhængere af, at der blev pålagt skatteborgerne et særligt bidrag. Vi mente, at bidragsprocenten måtte nedsættes, og at besparelser på statsbudgettet måtte være med til at bære udgiftsforøgelsen ved lovforslagets gennemførelse. Nu er procenten nedsat fra 1½ til 1, og der er lovet besparelser, varige besparelser på ca. 100 mill. kr.;

herom afventer vi også inden tredje behandling en nærmere redegørelse, hvilket ligeledes er anført fra vor side i betænkningen.

Der blev gjort et lille forsøg på at forhindre, at bidraget på 1 pct. kunne fradrages i den skattepligtige indkomst på linie med betalte skatter. Vi takker det radikale venstre, fordi det bremsede dette, således at reglen blev den, at denne særlige afgift kan fradrages i den skattepligtige indtægt; og vi takker, fordi det fra ministeriets side er oplyst, at der foreligger sikker hjemmel til at holde 1 pct.s bidraget udenfor pristallet, hvad vi tillægger stor værdi.

Vi havde på den anden side ønsket, at alle, der var sat i skat, skulle svare bidraget på 1 pct. af den skattepligtige indkomst, idet vi mente, at det, selvom det ikke havde stor finansiell betydning, dog havde en vis symbolsk betydning, men vi har afstået fra at opretholde dette standpunkt, og herefter sættes grænsen for bidragspligt vistnok ved et indkomstskattebeløb til staten på 4 000 kr. for gifte og 2 500 kr. for ugifte. Man må også erkende, at folk, der har så lille en indtægt, ikke har meget at svare bidrag af.

Derimod er der sket den ændring i forhold til det oprindelige lovforslag, at også personer, der er ansat i pensionsberettigende stilling i staten, folkeskolen, folkekirken, en kommune eller et koncessioneret selskab skal betale bidrag. Der har været nogen tvivl om, hvad der er et koncessioneret selskab, men stort set tror jeg det er klaret.

Endelig er der jo også en dispensationsbestemmelse i lovforslaget, hvis man skulle komme til at ramme forkert på dette punkt.

Der er i dag givet forskellige begrundelser for, at disse personer, altså tjenestemænd med eet ord, er taget med, og man søger begrundelse på forskellige måder. Bl. a. siger man — og det kan jeg også tiltræde — at den nuværende pensionsordning er så gunstig for tjenestemændene, at det i og for sig ikke kræver nogen nærmere motivering, at de må deltage i denne pensionering af hele befolkningen; befolkningen deltager jo i forvejen i tjenestemændenes pensionering udover de grænser, der var gældende ved disses ansættelse. Vi kender jo allesammen den egentlige årsag til, at tjenestemændene kun betaler pensionsbidrag af det